

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1Co/30/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217753
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Libant
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312217753.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Stanislava Libanta a členov senátu JUDr. Štefana Hrvolu a JUDr. Jána Bernáta, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 11. novembra 2013, č. k. 10C/11/2013-124, takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu zamietol a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 4 ods. 1 písm. a), bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 41 ods. 1, 2 písm. d), § 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku, § 142 ods. 1, § 151 ods. 2 OSP a zo spisu sp. zn. 11Er/591/2010 Okresného súdu Levice súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor na súd dňa 16.07.2010, k čomu pripojil návrh na vykonanie exekúcie spísaný dňa 02.06.2010. Okresný súd Levice rozhodol o žiadosti súdneho exekútora uznesením č.k. 11Er/591/2010-15 dňa 04.10.2010 tak, že žiadosť zamietol. Voči rozhodnutiu podal oprávnený odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre č.k. 15CoE/446/2010-31 dňa 21.01.2011 tak, že rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil. Oprávnený vzal následne odvolanie späť. Uznesením č.k. 11Er/591/2010-44 zo dňa 10.8.2011 exekučné konanie zastavil, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 6.9.2011. Uviedol, že nárok na náhradu škody v rámci predbežného prerokovania nároku si navrhovateľ uplatnil dňa 25.9.2012 vo výške 1.333,08 eur ako majetkovej škody a 266,62 eur ako nemajetkovej ujmy.

Súd uviedol, že pojednával v neprítomnosti obidvoch účastníkov konania napriek tomu, že právny zástupca navrhovateľa sa pre kolíziu s iným pojednávaním ospravedlnil a žiadal pojednávanie z toho dôvodu odročiť, odvolávajúci sa na ustanovenie § 101 ods. 2 OSP. Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ vzal termín pojednávania na vedomie dňa 24.07.2013 cestou svojho právneho zástupcu, ospravedlnenie na pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 11.11.2013 zaslal e-mailom v ten istý deň z dôvodu kolízie s pojednávaním na Okresnom súde Nitra sp. zn. 19C a uviedol, že klient trvá na účasti splnomocneného advokáta a vylučuje substitúciu. Žiadosťou navrhovateľ nepreukázal existenciu dôležitého dôvodu v zmysle § 101 ods. 2 OSP, na podklade ktorého by súd mohol odročiť pojednávanie. Navyše nemohol prehliadnuť, že dôležitý dôvod brániaci účastníkovi konania zúčastniť sa pojednávania sa musí vyznačovať znakom nepredvídateľnosti, závažnosti a ospravedlniteľnosti. Podľa názoru súdu

v danom prípade dôvod uvedený právnym zástupcom navrhovateľa tieto znaky nespĺňal. Kolíziu pojednávania na strane navrhovateľom zvoleného zástupcu, neboli relevantné z dôvodu, že (ako uviedol Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 13. januára 1999 sp. zn. I. ÚS 68/1998) kolízia dvoch pojednávanií toho istého účastníka v tom istom termíne na rozdielnych súdoch, o ktorej právny zástupca vedel v dostatočnom časovom predstihu, nie je akceptovateľným predpokladom uznania existencie dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania. Obsahom základného práva na verejné prerokovanie vecí v prítomnosti účastníka konania nie je povinnosť súdu vyhovieť akejkolvek žiadosti účastníka konania na odročenie pojednávania, pretože odročiť pojednávanie môže súd len z dôležitého dôvodu. Následne súd zistil, čo vyplývalo z vyjadrenia samotného odporcu, že sa navrhovateľ na neho obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom vyčítal navrhovateľovi, že podal žalobu skôr, ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania tejto žiadosti. Odporca uviedol, že mu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola doručená 23.4.2012, žaloba bola podaná 28.9.2012, teda pred uplynutím 6 mesačnej lehoty. Súd mal preukázať, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola odporcovi doručená 25.9.2012, mal však za to, že ku dňu jeho rozhodovania o návrhu navrhovateľa už bolo zrejmé, že odporca neuznal nárok navrhovateľa v rámci predbežného prerokovania ani ho neuspokojil, čo vyplynulo aj z vyjadrenie odporcu a preto mal za to, že v čase svojho rozhodnutia 6 mesačná lehota uplynula a odporca nárok navrhovateľa neuspokojil.

Uviedol, že súd v tomto prípade neskúmal, či prišlo k prieťahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Oboznámením exekučného spisu prečítaním súd zistil, že súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 2,5 mesiaca, keď žiadosť bola doručená súdu 16.07.2010, súd rozhodol 04.10.2010. Z uvedeného vyplýva, že rozhodol v primeranej lehote, pričom rozhodoval za účinnosti Exekučného poriadku, podľa ktorého sa 15 dňová lehota nevzťahovala na rozhodnutie súdu, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Exekučným titulom v tomto prípade bol vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, preto sa uvedená lehota na vydanie rozhodnutia nevzťahovala. Nemohol sa preto stotožniť sa s tvrdením navrhovateľa, že súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote, lebo táto lehota sa nevzťahovala na postup súdu v tomto konkrétnom prípade.

Mal za to, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu odporcu. Údaj uvedený v návrhu navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenie s omeškaním viac ako 169 dní je nepravdivý. Podľa názoru súdu súd rozhodol v primeranej lehote.

Ďalej poukázal na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. O žiadosti na vydanie poverenia bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Konštatovanie, že vo veci išlo o prieťah nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať.

Pokiaľ ide o vytýkaný nesprávny úradný postup v preskúmaní práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny, súd poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekučný súd ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu.

Ďalej mal za to, že vytýkaný postup súdu v tom, že nebol oprávnený preskúmať vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, teda že vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok, by súd nemohol posudzovať ako nesprávny úradný postup, ale išlo by o zodpovednosť odporcu pre nezákonné rozhodnutia, pričom základom vzniku takejto zodpovednosti je zrušenie nezákonného rozhodnutia. V tomto prípade oprávnený v exekučnom konaní /navrhovateľ v tomto konaní/, podal

odvolanie voči vydanému rozhodnutiu exekučného súdu, o ktorom rozhodol odvolací súd tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Oprávnený v exekučnom konaní po tomto rozhodnutí nepodal žiadne podanie, cieľom ktorého by malo byť zrušenie napadnutého rozhodnutia exekučného a odvolacieho súdu tak, aby dočielil prípadné zrušenie nezákonného rozhodnutia súdu, čo je predpokladom pre zodpovednosť odporcu pre náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

Pretože dospel k názoru, že na strane odporcu konajúceho cestou exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ a to zodpovednosť odporcu za škodu. Z uvedeného dôvodu súd zamietol návrh na znalecké dokazovanie navrhnuté navrhovateľom, lebo takýto postup by bol nehospodárny.

K námietke premlčania nároku mal súd za to, že ak by bol nárok navrhovateľa dôvodný, nie je premlčaný. Uznesenie súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia bolo oprávnenému doručené 08.10.2010, teda nasledujúci deň sa mohol oprávnený dozvedieť o škode, teda trojročná premlčacia doba začala plynúť od 09.10.2010 a uplynula 09.10.2013, žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola podaná 25.09.2012 a žaloba bola podaná 28.09.2012, teda včas.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikoval v zákonom stanovenej lehote. Odporca si uplatnil písomným vyjadrením k žalobe aj náhradu trov konania, ktoré mu súd pri vyhlásení rozsudku priznal s tým, že ich výška bude špecifikovaná v písomnom vyhotovení rozsudku. Následne o trovách rozhodol s použitím ustanovenia § 151 ods. 2 OSP, pretože si trovy účastník v lehote podľa odseku 1 nevyčíslil.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie. Odôvodnil ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil a neúplne zistil skutkový stav veci a že jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Žalobca nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mali v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom stanovenej lehote. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľné. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na

prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 212 ods. 1 OSP bez prejednaní na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, preto rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil, keďže súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil.

Podľa § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 213 ods. 1 OSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v odsekoch 2 až 7.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 212 ods. 2 OSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní predmetnej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal napadnutému rozhodnutiu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (6Cdo 119/2013).

K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonávaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ (článok 48 odsek 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, t.j. ak je medzi nimi vzťah príčiny a následku, pri ktorej platí,

že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani škoda. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z.z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla) je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Uvedená zodpovednosť je v ústave zakotvená v čl. 46 ods. 3.

Súd prvého stupňa v predmetnej veci správne skúmal naplnenie predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, konkrétne či došlo v konaní k nesprávnemu úradnému postupu, vzniku škody a následne príčinnej súvislosti medzi nimi. Súd prvého stupňa po preskúmaní uvedených podmienok potrebných k vzniku zodpovednosti štátu za škodu nezistil naplnenie ani jednej z nich, ktoré by vo vzájomnej súvislosti pri naplnení spôsobili zodpovednosť štátu za škodu.

Navrhovateľ namietal, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak by súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva. Navrhovateľ však nešpecifikoval žiadne skutočnosti, na základe ktorých malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, pričom ani odvolací súd žiaden takýto dôvod nevzhladol. Navyše hoci podľa § 120 odsek 1, veta prvá OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, podľa vety druhej citovaného ustanovenia, súd (teda nie účastníci) rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Preto ani nevykonanie navrhovaných dôkazov nemôže mať za následok odňatie možnosti konať pred súdom.

Právom a zároveň povinnosťou účastníka konania je zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu. V predmetnej veci sa však navrhovateľ a jeho právny zástupca pojednávania nezúčastnil z vlastného rozhodnutia, pričom predvolanie im bolo doručené v dostatočnom časovom predstihu pred pojednávaním, so zachovaním zákonnej päťdňovej lehoty. Ospravedlnenie neúčasti zo dňa 08.11.2013 bolo súdu doručené mailom a to až dňa 11.11.2013, teda až v deň konania pojednávania. Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní ďalej namietal, že súd založil odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Ako sám uviedol, nemal k dispozícii súdny spis a niektoré skutočnosti usudzoval len podľa sekundárnych prejavov, ktoré mali v realite. Súd prvého stupňa však dokazovanie vykonal oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v exekučnom spise a zistil, že tvrdenie navrhovateľa o nesprávnom úradom postupe spočívajúcom v rozhodnutí súdu po zákonom stanovenej lehote, sa nezakladá na pravde.

Súd prvého stupňa v tejto súvislosti vec správne právne posúdil a správne zistil skutkový stav veci. Ako vyplýva z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Levice vedeného pod sp. zn. 11Er/591/2010, exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 02.06.2010, kedy bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došla Okresnému súdu Levice dňa 16.07.2010. Dňa 03.09.2010 súd prvého stupňa požiadal oprávneného o predloženie overenej fotokópie zmenky, ktorá bola podkladom pre vydanie exekučného titulu a overenej fotokópie Dohody o vyplnení zmenky. Oprávnený požadované doklady súdu doručil dňa 22.09.2010. Následne súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol uznesením č.k. 11Er/591/2010-15 zo dňa 04.10.2010 ktorým žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, so sídlom Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 15.06.2010 doručenú Okresnému súdu Levice dňa 16.07.2010 zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 18.03.2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre č.k. 15CoE/446/2010-31 zo dňa 21.01.2011. Dňa 20.01.2011 došlo súdu podanie označené ako späťvzatie odvolania. Následne Okresný súd Levice uznesením č.k. 11Er/591/2010-44 zo dňa 10.08.2011 exekučné konanie zastavil a exekútorovi nepriznal

náhradu trov vzniknutých v predmetnom exekučnom konaní. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.09.2011.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Na základe citovaného ustanovenia § 44 odsek 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia predmetnej exekúcie je potrebné konštatovať, že hoci predmetné ustanovenie stanovuje 15 dňovú lehodu, o ktorej navrhovateľ tvrdí, že nebola súdom dodržaná, táto lehota sa vzťahuje iba na rozhodnutie súdu, ktorým udolí poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Zákonodarca mal pri zohľadnení jazykového-gramatického, logického a systematického výkladu na myslí predovšetkým rozhodnutia súdu, ktorými tento „poveril“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. V opačnom prípade by aj v prípade naplnenia podmienok pre rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku, druhá veta) uviedol, že súd je povinný/súd rozhodne v určitej konkrétnej lehote. Neuvedením konkrétnej lehote zákonodarca jasne prejavil svoju vôľu, že súd v prípade, ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, nie je povinný rozhodnúť v tak krátkej lehote, ako v prípade „poverenia“, pretože pri zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia sa jedná o náročnejšie rozhodnutie, pri ktorom súd podrobuje žiadosť, návrh a exekučný titul vlastnému skúmaniu. Navyše je potrebné poznamenať, že v tomto prípade sa jednalo o exekučný titul v zmysle § 41 odsek 2 písmeno d) Exekučného poriadku, preto lehota 15 dní sa ani na prípad ak by súd rozhodol o „poverení“ nevzťahovala. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že v prípade ustanovenia § 44 odsek 2 Exekučného poriadku zákonodarca nestanovil lehodu 15 dní na vydanie rozhodnutia, ale iba na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie (to neplatí v prípade, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d)).

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd môže len konštatovať, že nedošlo k porušeniu povinnosti rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote, a teda k stavu právnej neistoty a k prietahom v konaní namietaných navrhovateľom ani nemohlo dôjsť, v plnom rozsahu sa stotožňujú s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Navyše v predmetnej veci bolo exekučné konanie zastavené, a to uznesením č.k. 11Er/591/2010-44 zo dňa 10.08.2011 ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 06.09.2011. Preto v tomto prípade ani nemohlo dôjsť k vzniku škody, keďže exekúcia už bola zastavená. Exekučný titul, v tomto prípade rozhodcovský rozsudok neexistoval od začiatku, nakoľko išlo o paakt, z čoho jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ zavinil celé konanie.

Čo sa týka použitia § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, súd prvého stupňa toto citoval v správnom znení (teda v znení účinnom do 01.0.1.2013) Uvedené preto nemá žiaden vplyv na nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a preto je aj táto námietka nedôvodná.

Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 odsek 1, v spojení s § 140 odsek 1, § 151 odsek 1 veta prvá a § 224 odsek 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci plný úspech, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si náhradu trov neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik týchto trov ani nevyplýva, a teda mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.